

ΤΟ ΜΥΘΙΕΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενοῦ)
ΜΕΣΩΣ μόδις δὲ Γαζῆς είτε τὰ λόγια
αὐτά, κάπιοις ἐφόνταξε ποιτά του :

— Συγνόντας...

‘Ο δούς κύτταξε θυμαριόνος γέρω τοῦ
γιὰ νὰ δὴ ποὺς είχε μιλήσει. ‘Αναγνόση
τὸν διάστημα τὸν Μτέμι καὶ τὸν φώτησε :

— Σὺ είσαι; Λέγε! Τί θέλεις;

— Θέλω τὸ κεφάλι τοῦ ‘Αντίχριτου.
Μή, ξεχάντε πώς αξίζει χήμα σκούδα...

— Χάρισμα σου! ἀλάντησε δὲ Γαζῆς
γελώντας. ‘Αφοῦ ἐσί θὰ πάρης τὸ κεφάλι,
σὲ μένος θὰ μείνη τὸ σῶμα γιὰ νὰ τὸ
κρεμάσω ἀνάποδα.

‘Αμέσως δὲ Μτέμι ἔσπειρε πάνω ἀτ’ τὸ πτόμαιο τοῦ ναυάρχου καὶ
βγάζοντας τὸ μετάξι του, τοῦ ἔσπειρε τὸ κεφάλι.

Τότε πῆρε δὲ δύλος τὸ πτόμαιο καὶ ἀρχίσας νὰ τὸ σέρνη στή λάσπη
τῶν δρόμων. ‘Ετοι σχηματιστρέψει μιὰ παρόχειρη διαδίλλωσις, ἐπὶ κε-
φαλῆς τῆς διόπις πτήγωνας ἔφιτος δὲ Γενῆς.

‘Η αὐλή τοῦ μεγάρου Κολονύν είχε σχεδὸν πειά ἀδειάσει. ‘Εμεναν μόνο δὲ Γαζῆς καὶ οἱ πενήντα σπιρατιώτες, τοῖς διοικοῦσι είχε ἀφήσει
δὲ Γαζῆς γιὰ νὰ συλλάβουν τοὺς διὸ Παρνασσούν.

Σὲ λίγοι οἱ σπιρατιώτες κατάθισαν νὰ παραβάσουν τὴν πλευρική πόρτα καὶ
διώμησαν πρὸς τὴ σκάλα, ἀτ’ τὴν διόπια είχαν φύγει οἱ διὸ διάποδες.

“Όταν δὲ Μτέμι ἔμεινε μόνος, πῆρε ἔναν κουβά γεμάτο νερὸ καὶ
ἀρχίσας νὰ πλένῃ τὸ κεφάλι τοῦ ναυάρχου. ‘Ενοῦ ὅμως κωπαγινόντων
στὸ δύρη τοῦ αὐτοῦ, εἶδε νὰ μιαίνει μέσω στήν αὐλή ἔνας ἄνδρας, δὲ
κινούσις κύτταξε δεξιὰ καὶ ἀμφοτέρα, σὰν νὰ μιητέστων τὸν ἀέρα.

— Ω! Εἶναι ἔξωνα δὲ νεοφερεμένος, βλέποντας τὸν Μτέμι.

— Κύριε Μωρεβέρο; τραύμισε δὲ κοιλοπόδης.

‘Ο Μωρεβέρο — γιατὶ αὐτὸς ἡταν—
φωνάντων κάποιος καὶ λαζανισμένος.

— Τί έχετε; ἐπρόσθιστε δὲ Μτέμι.
Φωνάντες σάγη νὰ ἀναζητήστε κάπιοι χα-
μένοι θηραμάροι.

— Ζητάω, ἀλάντησε δὲ Μωρεβέρο μὲ
βραζνή φωνή, διὸ διαβολεμένους αἰρε-
τακούς, διὸ καταρρεμένους Οὐγγενότους.
Τοὺς εἶδε νὰ βγάνουν πρέποντας ἀτ’
τὴ φυλακὴ τοῦ Τάιταλ, ἀλλὰ μέσω στὸ
πλήθυς ἔχασα τὰ ἵχνα τους. Είμαι δὲ
μιᾶς βέδοντας πός ητονά ἔδω....

— Μήτος ήταν ἔνας γέρος ἀστρο-
μάλλος; φώτησε δὲ Μτέμι.

— Ναι....

— Κύνεις νέος, ποὺ ξεμιλάξε μὲ τὸ
γέρο, εἴρωστος καὶ λεβένθις;

— Ναι, εἶτε δὲ Μωρεβέρο. Δοιάπον;

— Δοιάπον, ἀλάντησε δὲ Μτέμι, είστε τυχερός. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ¹
πενήντητα ἀνδρες τοὺς καταφέρουν. ‘Έχουν καταφέρει μέσω στὸ μέ-
γαρο. Τρέξτε;

Καὶ ἔχασκοισθησαν νὰ πλένῃ τὸ πρόσωπο τοῦ ναυάρχου, ἔνω δὲ
Μωρεβέρο ἔτρεχε μέσα στὸ μέγαρο.

‘Εντοκεταξίν, οἱ διὸ Παρνταγιάνες εἶχαν ἀνέβει τὴ σκάλα τοῦ
μεγάρου καὶ ξέραν φτάσει σὲ μὰ σοφίτα. ‘Έκει εἶδαν ἔνα παράθυρο
ἀνάκτορο καὶ ἀπέναντι σ’ αὐτὸν, σ’ ἀπόστοισι τῷών βημάτων, ἔνα δὲ
παράθυρο τοῦ ἀντικρυνοῦ σταυροῦ.

— Νὰ δρόμος γιὰ νὰ συνθωνιά! είπε δὲ γέρο Παρνταγιάν. Γοή-
ραδα! Γρήγορα! Μὰ σανίδια!...

Μὰ μέσω στὴ σοφίτα δὲν ἴπτηρε οὔτε ἔνος συνίδας.

— ‘Ας πηδήσουμε.... είπε τόπες δὲ γέρο ιστόπτης μὲ φωνή, δὲ
αὐτοίς φάνταξε ἀλλόκοτο στὸ γιό του.

‘Ενα τέτοιο πήδημα διώμας ἤταν προκειμένο, γιατὶ δὲν
ἴστηρε μέρος γιὰ νὰ στηρχετοῦν καὶ νὰ πάρουν φόρα. ‘Επίσης τὸ
ἀντικρυνοῦ παράθυρο ἦταν πολὺ σπενό καὶ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ πα-
στοῦν ἀτὰ πουθενά.

Ἐν τούτοις, δὲ γέρο Παρνταγιάν ξακαίτε :

— ‘Ας πηδήσουμε! Στάσου διώμας! Θὰ πηδήσω πρῶτος..

Καὶ πρὸς δὲ γιό του προφέταισαν νὰ τὸν ἐμποδίσει, δὲ ιστόπτης ἀ-
νέβηρε στὸ παράθυρο. Καὶ ἀμέσως κατέπιεν τὸν εἶδε νὰ γέρον τὸ
σῶμα του ποὺς τὰ ἐμπέρος.

Μὰ τί ἔκανε λουτόπι;

Μὲ τὸ σῶμα του, χωρὶς νὰ λυγίζῃ οὔτε τὰ πόδια του, οὔτε τὰ
χέρια του καὶ στηρίζοντας τὰ πόδια του στὴν ἄσκη τοῦ παραθύρου,
δὲ γέρο Παρνταγιάν ἔχασκοισθησαν νὰ γέρον ποὺς τὰ ἐμπέρος.

Τὸ σῶμα του διέγραψε ἔνα ήμερόνιο στὸ κενό.

‘Ο Ζάν, πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀγωνία, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ
πειά καὶ ἔβγαλε μιὰ σπαραγκτικὴ κραυγή.

Μᾶς μέσως ἀκούστη τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀταντάνη μὲ ἀπάθεια:

— Νά ή σανίδα!... Πέρασε, παιδί μου!...

Πραγματικά, ἡ ἀπελασμένη ἀπάτησε τὸν γέρο ιστόπτην εἰχε
πενήντη. Τὸ χέριο του είχαν πιστεῖ ἀπὸ τὴν κορνίζα τοῦ ἀπανεργοῦ
παράθυρου, ἐνῶ τὰ πόδια του στηριζόντουσαν σπεραδ στὸ ἄλλο.

“Εμεὶς ἔτοι μετέωρος στὸ κενό, σὲ διώρος ἔβδομητα ποδῶν ἀπὸ
τὸ λιθόστρωτο τῆς αὐλῆς καὶ ξεμιλάξε μὲ γέφυρα ποὺς τὸν ἔνων
παράθυρο μὲ τὸ ἄλλο.

Γοήρος σάν σπαραγκούς σὰν γάτα, ἐνῶ τὸ μιανδό του είχε πάψει πειά νὰ λειτουργήσῃ καὶ η παρδάκια του νὰ χτυπάῃ, δὲ
Ζάν πάτησε τὸ διάστημα του πόδι στὴν μέση τῆς ζωνπανῆς αὐτῆς γέρινας
καὶ ἔπειτα μ’ ἔνα ἄλλο βῆμα βρέθηκε μέσα στὸ ἀπανεργό δομάτιο.

Τότε καὶ δὲ πατέρας του μὲ μιὰ γοήραρη κίνηση σπαραγκάλωσε καὶ
αὐτὸς καὶ βρέθηκε πλάι του.

— Επειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, η σοφίτα τὴν διόπια είχαν ἀφήσει,
ἀντηγούσσεις ἀπὸ μανιακούς κραυγές.

Οἱ διώρος Παρνταγιάν, κριμένοι καὶ πραπάντης τὴν ἀνατονή τους,
ἀκούστησαν τότε τοὺς διώρους τους νὰ λένε :

— Τώρα παπιλαβάνον... Βλέπετε, λογαράγε μου... Φαίνεται πὼς
πήδησαν ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ πρώτου πατόματος στὴ μικρούλια αὐ-
λῆς, ἐνῶ ἔμεις ἀνεβαίνουμε ἕδω πάνω.

Τὰ λόγια τῶν διωράτων τους ἔκαναν τὸν διὼ Παρνταγιάν ν’ ἀ-
νατείσουν μ’ ἀνακούφιοι.

Είχαν γλυτώσει.

Οἱ πατέρων τοῦ Γενῆ ποὺς τοὺς κυνηγούσαν, δὲν ιστομάστηκαν
τὸ τόπο, μὲ τὸν διόπια είχαν πηδήσει στὸ πλαγινό στάτιο οἱ διώροι γεν-
ναῖοι.

— Φρενά τὴ γλυτώσαμε! είπε δὲ
γέρο Παρνταγιάν. Κάτιον ἄγιος μᾶς προσπατεῖνα, παιδί μου. Καὶ τόρα δᾶς
γλυτορήσουμε ἔξι ἀπὸ δῶ μὲ δῖς φύγουμε.

— Οχι δά, πατέρα, ἀντέπεινε δὲ
πότιστης.

‘Ο γέρο Παρνταγιάν κατεσύριπε.
Κύπαξε τὸ γιό του ἀπὸ πάνω ὡς
άπτω καὶ τὸν φώτησε ἀνήσυχο :

— Τί θές νὰ πῆς, παιδάκι μου;

— Θέλω νὰ πῶ, πατέρα, πὼς δὲν
σκέψτουμε νὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

— Δηλαδή; Δηλαδή;....

— ‘Εχω νὰ τελειώσω κάποια στου-
δαία δουλειά. Πρέπει νὰ τυμορήσω
σκηληρά αὐτὸν τὸν ἀρχεῖο τὸ δολοφόνο
τοῦ ναυάρχου.

— Τὸν Μτέμι;

— ‘Ακιβόδης.

— ‘Ωστε σκέψτουμε νὰ ξακαίτηση στὴ φωληρή τῶν λίκων; “Ωχ,
παιδάκια μου, αὐτὴ τὴ φράση σκέψασθε χαμένου!...”

— Πατέρα, δάν θές, μπορεῖς νὰ φύγης.

— Νά φύγω; Μορέ δειγά σου! Χαρά στὴν πρόπαια!.... Δὲν
ἔχω νὰ πάω πονθενά. Θὰ μονάχα σου. Καὶ λιτάμαι πὼν αὐτὸς
δὲ διαβολό—Μτέμι δὲν ἔχει διὸ κεφάλια, γιὰ νὰ πούνομε ἀπὸ
ἔνα....

— Πατέρα... πατέρα... είστου τόσο καιός, τόσο γενναῖος! είπε
δὲ Ζάν πτὲ Παρνταγιάν, σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά του τὸν πατέρα του.

‘Ο γέρο Παρνταγιάν συγκατήθη.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ δειξῃ τὴ συγκάτηση του, είπε ἀπότομα :

— Εμπόδιο λιτότων! “Ας πηγάνωμε, Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε
καιόρο.

— Εμπόδιος, είπε καὶ δὲ πτωτήση.

Προσκύνησαν μερικά βήματα.

— Ξεσπάρα δὲ γέρο Παρνταγιάν στάθηκε.

— Ζάν! είπε στὸ γιό του.

— Πατέρα! ψιθύρισε δὲ ιστόπτης.

— Ζάν, παιδί μου, τὸ τόλμημά μας είναι κομιμάτι επικίνδυνο....

— Διστάξεις, πατέρα;

— Οχι, διαβολέ, δὲν διστάξω. Θέλω μονάχα νὰ σὲ σφίξω στὴν
ἀγκαλιά μου καὶ νὰ σὲ φιλήω, ποτὲ κατέβοιτε στὴν αὐλή του με-
γάρου πούλιν.

Συγκατημένος βαθειά, δὲ Ζάν πτὲ Παρνταγιάν φύγτηκε στὴν ἀγ-
καλιά του πατέρα του.

Φιλήθηκες θερμά, τράβηξαν διάσπειρα τὰ σταθιά τους καὶ προχώ-
ρησαν ἐπέροδος.

— Εξο τὸ Παρίσιο βούτησε διαστατευμένο ἀτ’ ἔωφη σ’ δικηρό...

(Ακολουθεῖ)

